

РОЗДІЛ 1

*21 липня 1912 р., неділя
Село Гречинці Летичівського повіту*

Того недільного вечора до храму зібралася тьма-тьмуща людей. Чи знудилися за тиждень за ськими-такими розвагами, а чи й справді шукали розради в Бозі, але майдан перед церковцею нагадував ярмарок. Хіба без звичного для такої місцини галасу худоби та птиці, без надривних вигуків перекупок і циганської лайки. А так — було все: і шкодливі дитиська, за ватагами яких курява здіймалася незгірше, як за валкою возів; і переморгування гуртів хлопців і дівчат; і затяті суперечки підтоптаних дядьків, котрі добряче навечерялися перед службою та потребували до задоволення тілесного ще й доброї балачки; і довірливі зітхання молодиць, що звіряли одна одній секрети болячок «по жіночому» та способів їхнього лікування.

Перед церквою вже яблуку ніде було впасти, а люд прибував. Здавалося, йди просто зараз у село, завертай до першої-ліпшої хати й неси, що забажаєш — усі Гречинці зібралися біля храму.

Отець Йосафат, що закуняв був у ризниці, стрепенувся, зачувши гук хвиль людського моря, що ритмічно хлюпали об стіни храму. Якусь мить він оговтувався, силкуючись зрозуміти, що відбувається надворі. Та голова лише віддавала тупим болем у скронях, а горло немилосердно дерло. Годилося би причаститися... Отець Йосафат спрагло ковтнув шорсткий клубок, пригадуючи, чи залишилося вино

після вранішньої проскомидії¹, а тоді вирішив, що краще буде спершу з'ясувати джерело незвичного шуму. Хтозна, що коїться за стінами, не дай, Боже, якої біди.

— Добривечір, отче!

Не встиг отець Йосафат рипнути церковними дверима, як утямив, що про вино доведеться забути — правити вечірню напідпитку сьогодні не вдасться. До одвірка прихилилося кілька парубків, котрі безсовісно щирилися просто йому в обличчя. Поблизьким натовпом розлилася насторожена мовчанка, яка, проте, не встояла перед хвилями, що накочувалися зоддалік, і за мить людське море знову вирувало, хлюпотіло та бризкалося навсібіч краплями теревенів.

— Добр... — почав було отець Йосафат, але вчасно схаменувся, прокашлявся й солідним басом, як годиться, прорік. — Мир тобі, отроче Павле. Негоже церкву святу плечем підпирати. Господь Бог і без тебе встановив її рівно.

Парубок випростався, але, як зауважив отець Йосафат, не так уже й прудко, чим заслужив на згадку в проповіді. Добровільна пожертва творить дива, тож якщо отрок Павло буде ниньки смиренним і богобоязливым, обійдеться без гріха.

Утім пожертва мирян, навіть без отрока Павла, сьогодні обіцялася бути щедрою, зважаючи на те, скільки люду товклося на майдані перед храмом. Отець Йосафат аж облизався, проте відразу ж переконав себе, що то не нечистий спокусив його ласитися на гроші, а Святий Дух змусив звожити уста перед тим, як...

— Боже благословіння вам, миряни! — священник намагався не скривитися від спалаху болю в скронях.

Юрба загомоніла, заворушилася, а потім потягнулася до церковних дверей, але без поспіху та штовханини. Люди знали, що в невеликому храмі всі не помістяться, тому на-

---

¹ Перша частина церковної літургії, на якій шляхом священнодійств із хліба й вина готують матеріал для євхаристії. (Тут і далі прим. авт.)

перед пропускали найстарших і шанованих: старосту з родиною, хористів, стодволітнього діда Салимона, котрий не прогавив жодної недільної служби, що б не робилося за вікнами його хати. І, звісно, бабу Секлету, котру позаочі прозивали «бабою Секретою», на що вона, загалом, не ображалася — після того, як їй пояснили значення латинського «secretarius»¹.

Баба Секлета, щойно опинившись у притворі, діловито заметушилася, ступила з дороги хористам, а тоді вхопила віника, чим дала змогу отцю Йосафату нарешті гідно ретируватися. До служби залишалася якась дещиця, тож отець намислив, що причаститися таки доведеться, інакше від «трубного гласу» лусне голова. Та й миряни не простять йому заплітання та спотикання, а тоді, чого доброго, вкинуть до скриньки менше, ніж збиралися. «Во славу Божу та на Святий Храм», — подумав отець Йосафат. І тільки так.

— Оксано, підемо після служби до Харишиного ставка, під верби? — «отрок Павло» геть не переймався святістю місця та години, що вже казати про спасіння душі. Та й яке спасіння, коли тобі двадцять років, а надворі буває літо? Набагато більше зараз його цікавила Оксана — молодша дочка старости, що позирала на парубка з-під темних брів, та при батькові не сміла відповісти нахабному залицяльникаміві.

— Спершу шмарклі втри, — прогув староста, розмашисто перехрестився та ступив до храму. Оксана смиренно чекала, доки слідом знайде мати та старша сестра з чоловіком. А коли вже й сама занесла ногу над порогом, відчула на руці, вище від ліктя, швидкий доторк.

— То підеш? — хлопець не вгавав, плекаючи надію розговорити неприступну кралю. Але вибрав він не надто зручне місце для розмови, бо наступної миті юрба відтіснила його від дівчини, закурила справжнім вихором і втягла

---

¹ Секретар, помічник, ризничий (лат.).

за собою до храму, де вихлюпнула просто під ноги бабі Секлеті. Павло завертвся у пошуках знайомого личка, але всюди намацував поглядом лише хустки або потилиці. В храмі миттю не стало чим дихати: до важкого духу ладану та воску додався ще й людський віддих. Умить зіпрівши, парубок зрозумів, що повинен вшиватися, але ззаду все сунули й сунули люди, тож вибратися з виру здавалося неможливим, достоту, як зі справжньої морської купелі.

Та ось у храмі запала мертва тиша (Павло аж почув, як потріскують гнотики свічок), а тоді отець Йосафат завів вечірню, і церквою попливли перегукування хорів і священника.

Хтозна, може, десь у Києві, в Лаврі, те звучало велично й тишило Господнє вухо, але тут, незважаючи на святу неділю, змагання отця Йосафата з хористами мало жалюгідний вигляд. Священник раз по раз збивався з дихання й кумедно уривав фрази, наче старі баби, що на весіллях співали пісень і не знаходили достатньо духу, аби як слід вивести останнє слово. Попри те, до співу ніхто не дослухався, вважаючи, що вже сама присутність на вечірні очищає людину від гріхів, а розбиратися в хитросплетіннях «вонмем» та «якоже» — справа попівська, а не мирська.

Хвилина минала за хвилиною, а Павло дедалі більше потерпав від страшенної задухи. Час неначе розтягнувся старим медом, а парубок уявляв себе тією нещасною бджолою, що невчасно влипла в солодкий трунок і ладналася ось-ось розпрощатися з життям. Так і він — полинув за Оксаною, запрагнув відповіді тут, зараз, і — на тобі. Бракувало ще осоромитися перед людьми, гепнувшись без свідомості.

Хлопець тихцем утирав мокрого лоба та силкувався зіп'ястися навшпиньки, нанюхуючи вгорі бодай краплю свіжого повітря. Але понад людом витав тільки густий аромат ладану, від якого паморочилося в голові. Він уже майже забув про Оксану в своїх спробах протриматися до кінця вечірні на ногах, коли під час чергових «танців» навшпиньки побачив знайому голівку.

Та лише й того, що побачив. До Оксани було не протиснутися — у невеличку церкву напхалося стільки людей, що навіть якби хто й зомлів від важкого сопуха, то однаково залишився би стояти, мимоволі підтримуваний сусідами. Зараз храм більше нагадував присінок до пекла, ніж обитель Господа. Павло завжди думав, що на небесах не повинно бути так спекотно.

— ...яко приходяху й поклоняхуся... — краєм вуха Павло чув слова отця Йосафата, не вловлюючи суті. І тільки механічно хрестився, коли храмом пробігав загальний порух, важко соваючи правицею між власними грудьми та чиєюсь спиною. От якби та спина була Оксанина! Але про таку благодать можна було лише мріяти. Як і про ковток повітря.

Павло рахував хвилини, відміряючи час квапливими вдихами. Раніше він ніколи не замислювався, як довго триває служба, а тепер, коли б хто запитав у нього, відповідь знайшов би миттєво — вічність і ще трохи. Принаймні час, за який точно вдасться сконати.

— ...і стало світло, і побачив Бог, що добре воно... — Павло навіть не помітив, як отець Йосафат перейшов на українську. Отже, почалася прикінцева частина вечірні, де священник завжди напучував селян, нагадував прописні істини, щоразу відчутно забираючи в бік добровільної пожертви. Та ж, як відомо — «світло» і «люба Господу». А, отже, зовсім незабаром можна буде нарешті забути про задуху та на повні груди хапнути свіжого повітря, напоєного ароматами липневого надвечір'я. Щоб він іще коли дав такого маху — не дїждуться від нього. Нехай уже коли постаріє, коли нічого робити буде, тоді, може, й увірує в Господа аж так, що вчащатиме до храму. Зараз же, поки молодий, не переймався Павло питаннями вічності та спасіння. Набагато більше його цікавили вечорниці, розлогі верби понад недвижним плесом Харишиного ставу, а особливо — Оксана. Ох та Оксана... Павло вкотре зіп'явся навшпиньки, немов солдат у строю, що виглядає наближення государя імператора.

Але така близька і водночас далека й недосяжна дівоча голівка була в сто крат дорожча та важливіша йому, аніж якийсь там імператор.

Протяжний спів із хорів скинув Павла з небес на грішну землю — ось нарешті й кінець. Зараз треба буде вчасно вивернутися й добряче вчепитися за куток, аби натовп знову не підхопив попід білі рученьки та не поволік до скриньки на пожертву. Дарувати отцеві Йосафату зайву чарку Павло не збирався. Як, власне, не збирався й вистояти вечірню службу, але коли вже Господь так учинив, що силою зтягнув його до храму, то, певно, щось таки мав на думці щодо парубка. А отже, не можна прогавити даровану Господом нагоду вкотре спробувати переконати Оксану, що вона мусить піти з ним сьогодні під верби. Ніч же яка починається!

Юрба заворушилася, рипнули відчинені бабою Секлетою двері, й люди поволі затупцяли, кожен на своєму місці. Немов розганялися. Та для того, аби набрати потрібну швидкість, треба було кілька хвилин чеберяти ногами, не здвигаючись ані на п'ядь. Павло здивувався — можна просто постояти. Аж ні, люди терпляче тупцяли, наче химерні механічні іграшки, поволі сунучись до скриньки й звідти — до виходу.

Павло знову заметався поглядом по головах, обличчях, хустках, доки не виловив ним ту, через котру останні кілька тижнів не міг спати. Ні, Господь таки не даремно запропоторив його в задуху — Оксану відтерли від батька з матір'ю, і дівчина, безпорадно озираючись, разом із людським струмом поволі наближалася до нього.

— Оксано... — Хлопець притьмом присусідився збоку, втягуючи голову в плечі, аби його голену потилицю не уздрів староста й не завадив усій справі. — Я на твою відповідь і досі чекаю.

— Геть так усю службу й чекав? — Оксана всміхнулася, і Павлові потепліло на серці.

— А ти як гадала? Геть-чисто від початку та до кінця тільки-но про це й думав.

— Про що — «про це»? — схилила голову набік дівчина.

Павло поперхнувся відповіддю і мало не полетів шкереберть через поріг, зачарований раптовою лагідністю. Чи то він справді став любим Оксані, чи дівчині замакітрилося в голові від нестерпної задухи і вона не відає, що говорить.

Та де там «не відає»! Павло обережно — самими пучками — торкнувся дівочого ліктя в очікуванні миттєвої відмови, а то й ляпаса, але Оксана рвучко притулилася до нього, обхопила гарячими пальчиками його занімілу долоню й палко зашепотіла на вухо:

— Павлушо, ну ж бо швидше, аби батько з матір'ю не побачили. Швидше надвір, а там із юрбою змішаємося...

— І до... Харишиного?.. — прошамкотів він, ледве ворущачи неслухняним язиком. Від солодкого дівочого подиху на щоці пошерхла, немов попечена морозом, шкіра, а потилицею брали розгін сироти.

— І до Харишиного ставу, — закінчила за хлопця Оксана. — Ніч тепла та зоряна обіцяється.

Павло безтямно підвів голову, немов уже сподівався вгледіти на небі зірки, але надвечір'я ще мінилося ніжними барвами, вряди-годи розбавленими темнішими смужками поодиноких розхристаних хмарок. До справжніх розсипів золотого небесного маку було ще кілька годин, але хто й коли казав, що цілуватися можна лише під зорями?

Хлопець ніяк не міг надихатися вечірньою свіжістю. І геть не тому, що й досі не позбувся церковного запаморочення. Він пив прохолодне повітря уривчастими ковтками та намагався втамувати шалене серце, котре раптом зірвалося на галоп. Марно, адже до лівого боку горнулася та, від якої серце й шаленіло.

— Ну ж бо, за церкву, — мовив він дівчині, — аби біля воріт не запопали.

Оксана мовчки кивнула, і пара пригинцем чкурнула за храм. Там — те знали всі хлопці й дівчата — у паркані зяяла чимала діра, хід крізь яку вів до густих і темних бузинових хащів, з них — до комишуватого ярка, а звідти — на стежку, що поза городами краєм села збігала якраз до Харишиного ставка.

Але зроби вони це на дві хвилини раніше, не гаючись, усе трапилося б достоту так, як бачив Павло у своїх снах. Та в Господа, вочевидь, були для них на цей вечір власні плани.

— Павле! Стривай-но!

Павло смикнувся, почувши знайомий голос, і вкляк... Кликав не абихто, а Семен. Той Семен, з яким він побився об заклад, що не пізніше, як сьогодні ввечері, поцілує Оксану під вербами. І зараз бовкни друзяка перед дівчиною зайве, як вона ображено крутнеться й... Хлопець засичав крізь зуби та розвернувся до Семена, ладнаючись попередити будь-які його слова й одразу ж відшити приятеля.

— Павлушо...

Парубок навіть не зауважив Оксаниного голосу, бо, коли Семен, що поспішав назустріч, раптом зупинився, як укопаний, і вражено витріщився на щось понад його — Павла — головою, втямив, що щось негарзд.

Юрба, яка висипала з церкви, на довгу мить затихла так, що стало чутно, як на селі виють собаки. Без хвостика сотня людей одночасно німувала, туплячись у небо. А тоді наче прорвало греблю — голоси завирували, заплюскотіли, захлюпали, збираючись у височенькі хвилі.

Павло спочатку не зрозумів, що відбувається, та коли Оксана вкотре шарпнула його за рукав, нарешті подивився на дівчину й закам'янів: тепер він добре розгледів чітку смугу світла, що виринала з-за виднокола й сягала майже середини небозводу. Світло не було схоже ні на що, що хлопець стрічав до цього, і від такого усвідомлення волосся на його голові неприємно стовбурчилося, а спиною бігали мерзля-

ки. І якщо від Оксанчиного голосу шкіра бралася приємним морозцем, якого хотілося ще й ще, то зараз тіло стрясав зовсім інший холод — неприємний і чужий.

— Павлушо, що це? — Розгублена Оксана злякано чіплялася за руку. Кількома хвилинами раніше Павло відчув би гарячий трепет від цих доторків, але зараз не знав, як на них реагувати. В голові товклися порожні думки, такі собі оболонки роздумів, що лускали, наче мильні бульбашки, щойно їх торкнешся. Жодного пояснення, жодної відповіді Павло не знаходив.

Тим часом світло яскравішало, а надворі водночас мовби темніло. Світляна річка набувала чіткіших обрисів, і тепер уже ніхто б не наважився сказати, що то йому примарилося — майже через усеньке небо тягся довжелезний яскравий промінь, який щосекунди наливався ще більшим світлом.

— Як гадаєш, Павле? Шо воно таке за їдне? — Семен нечутно наблизився й став поруч. Його погляд не відлипав від світлової смуги. Як і погляди всіх, хто в цей час був на церковному майдані.

— А я знаю?

— Десь від Меджибожа¹ тягнеться ніби...

Павло закрутив головою, орієнтуючись. Семен мав рацію — світло вихоплювалося саме з боку Меджибожа. Одначе що з того здогаду?

— Від Меджибожа, — кивнув він. — Але це нічого не пояснює.

— Вояки мудрують щось, — спробував авторитетно заявити Семен, але голос його тремтів, від чого весь авторитет ішов псові під хвоста.

Павло цікавився технікою і військовою справою, тому Семенів «авторитет» його аж ніяк не вразив. Тим паче, що він дуже сумнівався у причетності до променя військових.

---

¹ Місто на схід від Проскурова.

— Це ж якої потужності прожектор треба... — пролунав ще один голос. Павло обернувся й пополотнів: поряд із ними стояв староста з дружиною. Обое витріщалися в небо. — Мільйон свічок. Або й більше.

— А струм звідки? — почувся ще чийсь голос.

— А про лампу ти подумав? — додався ще чийсь.

— Таких ламп не виробляють, — хтось так само, як і Павло, спробував показати авторитет, але сумнів у голосі взяв гору над упевненістю.

— То в нас, може, й не виробляють. А австріяки, кажуть, і не таке зробити здатні.

— Хто каже? Ти хоч раз живого австріяка бачив?

— А навіщо мені його бачити? Я й Бога живого не бачив, але ж до церкви ходжу!

— А в церкві отець Йосафат тобі щоразу говорить «не со- гріши», а ти горілку п'єш і на чужих жінок задивляєшся.

Юрбою пробігся нервовий сміх. Люди намагалися жартувати, але жарти ці звучали вбого, бо голоси жартівників тремтіли від погано прихованого хвилювання. Ніхто з присутніх не міг пояснити чудернацького видовища насамперед самому собі. А невідоме завжди викликає якщо не страх, то принаймні пересторогу.

— ...і узряше чудо Господне... — від храму долетів голос отця Йосафата. Всі, немов за командою, крутнули головами до священника, наче шукали в того пояснення. Чи хоча би поради.

— Ви впевнені, отче? — у голосі старости звучало неприкрите вагання. — Чи ж являтиме Господь диво отак-о просто посеред?.. — він не закінчив речення і просто махнув рукою в бік світлової доріжки.

— А той, хто сумніватиметься в силі та мудрості Господа Бога нашого... — грізно завів отець Йосафат, проте не встиг завершити, як промінь раптом різко шарпнувся і просто «впав» за видноколо. Неначе незрима рука, яка тримала титанічний ліхтар, опустила його додолу.

— От вам і все диво, — пробурмотів хтось невидимий у юрбі, вочевидь під'юджуючи священника, але той не зважав на нахабу.

— Восьма і тридцять вісім хвилин... — зачувся ще чийсь голос, у якому Павло впізнав корчмаря Саливона. Той стискав у руці срібну цибулину годинника та пильно вдивлявся в стрілки. — Рівно чверть години світило, хороба.

— Га? — голови знову синхронно крутнулися. Тепер об'єктом загальної уваги став корчмар.

— Кажу, що як тільки цю хоробу побачив, — Саливон тицьнув пальцем у потемніле вечірне небо, — так одразу по годинника поліз. Хвилини не минуло. Почало воно світити о двадцять третій хвилині по восьмій. Щоб я з цього місця не зійшов! А щезло о восьмій годині й тридцять восьмій хвилині. У мене годинник точний!

Юрбою знову прокотився різноголосий гомін. Усі обговорювали таємничі покази Саливонового годинника та п'ятнадцять хвилин неймовірного світла на вечірньому небі.

— П'ятнадцять хвилин, — багатозначно зронив Павло. — А немов якась мить промайнула. Не спам'ятався.

І справді — чверть години збігла геть непомітно. Наче щойно він разом з Оксаною випірнув із задушливих нутрощів храму, як виявляється, що вже сплигло аж п'ятнадцять хвилин! Чверть години тупцяння на одному місці. Та за цей час вони змогли б дістатися якщо не Харишиного ставка, то першої греблі напевно!

— Ну, повітрищалися та й годі, — прогудів раптом староста. — Оксано, не думай мені чкурнути... Час додому.

— Але ж тату, — судячи з дівочого голосу, Оксана намислила те саме, що й Павло. Кляте світло з неба вкратило в них чверть години, за які вони б ушилися подалі від церкви та батька.

— Не татай! — староста був категоричним, а це означало, що жодні вмовляння не подіють. Залишилося тільки

скоритися й чекати на наступну нагоду. Дівчина кинула прощальний сумний погляд на Павла, котрий м'яв у руках кашкета, ніби волів вичавити з нього вчорашній день. Хлопець нишком знизав плечима й усміхнувся кутиками губ, мовляв: якось воно буде. Але Оксана вже відвела погляд. Надворі стрімко темнішало.

Люди розбивалися на купки й поволі розходилися із церковного майдану. І в усіх на язиці крутилося дивне небесне світло. Кожен намагався пояснити його природу й походження, кожен розмірковував про новітню техніку та про можливості її застосування.

— А ти як думаєш, Павлушо? — Семен видобув із кишені жменю насіння та сплюнув перші шкаралупки.

— Га? — юнак стрепенувся, повертаючись до дійсності. — Ти про що?

— Та все про те саме, — Семен мотнув кулаком із насінням у бік крайнеба, звідки нещодавно вихоплювався світловий промінь. До них підступили ще двоє парубків і дехто з дядьків, які, вочевидь, не квапилися після вечірні додому.

— А-а, — відмахнувся Павло. Він і досі не йняв віри, що проґавив щойно таку змогу. Хтозна, коли випаде чергова нагода заговорити з дочкою старости. — Та мені що до того?

— А я все ж так гадаю, що то вояки у Меджибожі якусь таку машинерію зладнали, що в небо світить, — подав голос один із дядьків.

— Точно, — підтакнув йому другий. — Чув я, там у них скоро муштра якась особлива буде. От і зладнали.

— А для чого ж таке знадобиться? — не вгавав Семен.

— Може, аби єропланам у небі видко було.

— Кому?

— Єропланам, темнота! Машини, які по небу літають. Та ж у Меджибожі вояки вже дві такі машини мають!

— Ох, — похлинувся захватом Павло. Він умить забув про невдачу з Оксаною. Ще б пак: у Меджибожі — зовсім поряд — є аж два аероплани!

— Я туди своякові пшеницю возив, — продовжував між тим дядько, — то на власні гочі бачив її ероплани.

— В небі?

— Не, на землі стояли, — кркнув дядько, розводячи руками. — Але не про те зараз. А про світло. Кажу вам точно, що то вояки щось таке нове вигадали...

Довгенько ще гомоніли селяни. Перекидалися здогадами про аероплани, військових, небесне світло, австріяків і новітні винаходи. І ніхто не зауважив отця Йосафата, що й досі стояв, притулившись до одвірка храму, не відводив погляду від потемнілого крайнеба на південному заході та стиха шепотів:

— І сказав Бог: «Хай станеться світло!» І сталося світло...¹

---

¹ Кн. Буття 1:3.